

ÉS A

BALSZERENCSES NAP

13

ÍRTA:
TANIA DEL RIO

FORDÍTOTTA
RUFF ORSOLYA

13. WARREN BALSZERENCSES NAPJA

Warren, e néven tizenharmadik a sorban, szerette a napi rutint. Elvégre a rutin különösen fontos, ha az ember egy világhírű szálloda tizenkét éves igazgatója.

Minden egyes nap pontban hat órakor felkelt. Még a hideg, sötét, barátságtalan napokon is, december kellős közepén. Ámbátor ezen a bizonyos reggelen Warren ébresztője nem csörömpölt, és majdnem két órával később ébredt csak fel. Elborzadva pattant ki az ágyából, és felkapta az ébresztő órát az éjjeliszekrényről. Az órán a csengőharang és a kalapács szinte jéggé dermedt. Csak azután vette észre, milyen hideg van a padlószobájában. A közeli kürtő fölé nyújtotta a kezét, és érezte, hogy szemernyi meleget sem áraszt. Odakint keservesen süvített a szél, és átpréselte magát a fal repedésein. A hó vastagon megülte a párkányt, kitakarva a mögötte fekvő téli tájat. Warren összerázkódott, lehelete felhőscekként gomolygott. – Micsoda balszerencse! – kiáltott fel. – Bizonyára a kazán ment tönkre.

Warren készen állt arra, hogy a hideg szobájából kisurranva nyomozni kezdjen, de megtorpant, mert rájött, hogy még mindig a csíkos pizsamája van rajta. Muszáj folytatnia a szokásos reggeli rutinját, más különben az egész napja a feje tetejére áll. Nekifogott a reggeli tornának. Nyújtózott, ugrált, és addig mozgatta a testét, amíg a meleg vissza nem tért a csontjaiba.

Ezután felvette a zakóját, és kikefélte aranyszínű fürtjeit (amelyekre eléggé büszke volt), majd megmosta vacogó fogait (amelyekre kevésbé volt büszke). Varangyszerű arca visszafintorgott az aprócska tükörből, amely a szinte teljesen befagyott mosdókagyló fölött lógott.

Warren végre-valahára előhúzta a piros tollát, hogy megjelölje vele a kalendáriumot. Az ágya fölött, a vázlatai és a rajzai között lógott, amelyeket olyan élvezettel készített (meglehetősen korlátozott) szabadidejében. A toll tintája lomhán csordogált, nagy nehezen tudta csak áthúzni az aznapi dátumot – december 13-át – egy nagy X-szel. A toll hegye azonban mindenféle előzetes figyelmeztetés

nélkül felrobbant, és ronda karmazsinvörös tintapacát hagyott a kalendáriumon. Ami azt illeti, eléggé hátborzongatóan festett.

– Micsoda balszerencse – ismételte meg Warren, miközben a szemetesbe hajította a tollát. – Ez volt a kedvenc tollam. – Homlokráncolva tekintett vissza a kalendáriumra, és valami bizseregni kezdett az agya hátsó szegletében.

Elfelejtettem volna valami fontosat?, morfondírozott magában. Kedvenc rádióadása, „A képzelet szárnyán: tollas barátaink hihetetlen történetei”, csak másnap lesz adásban, és a mesterével, Fiksz úrral tartandó heti tanórái majd csak hétfőn lesznek esedékesek. Aznap még csak péntek volt.

Warrenbe belenyilallt a rémület. – Ó, nem...

Nem akármilyen péntek volt. Hanem péntek tizenharmadika!

– Az év legpechesebb napja! – kapkodott levegő után, de legyűrte a feltörő pánikot. – Nem. Egyszerűen nem hagyhatom, hogy ez megzavarja a napi rutinomat.

Warren már így is rettenetes késésben volt, pedig segítenie kellett Bütyök Séfnek a reggeliztetésben. Most, hogy a hotelt ismét ellepték a vendégek, sokkal több teendő akadt az étkezések idején. De még előbb rá kell jönnie, hogy mi baja a kazánnak.

Miközben Warren az alagsorba sietett, egy meglazult padlódeszka megroppant, ő pedig négy lépcsőfordulónyt bucskázott lefelé. – Aú... aú... aú... AÚ! – Warren ismerte a szálloda minden szegletét, és ritkán fordult elő, hogy egy meglazult deszka elkerülje a figyelmét. Mindez azért történt, mert péntek tizenharmadika van!, dohogott magában.

Sántikálva lépett a kazánházba. Ez egy ijesztően hangos terem volt, amelyet megtöltött a sziszegés és csengés zaja, ahogy a masina a csöveken keresztül a szálloda többi részébe szivattyúzta a meleget. Ám azon a reggelen olyan hideg és néma volt, akár a sír. Warren kinyitotta a nagy, hordóformájú kazán ajtaját és bekandikált. A sötétség nézett vissza rá.

– Látsz valamit? – kérdezte egy hang a háta mögött.

– ÁÁÁ! – Warren hirtelen kiegyenesedett, és beverte a fejét a kazánajtóba. Azon nyomban egy nagy púp keletkezett a fűrjei között.

A fejét dörzsölve megperdült, majd megkönnyebbülten fújta ki a levegőt. A hang a legjobb barátjától, Petulától származott. A lány nemcsak úgy nézett ki, mint egy szellem, hanem megvolt az a rejtélyes képessége, hogy úgy tudott eltűnni, majd előbukkanni, mint valami kísértet. Egy bolyhos fehér köntöst viselt, és fakó szeme alatt sötét félhol-dak feszültek. – A mai nap rettenetes, és még csak most kezdődött! – mondta a lány. – Nem is szólva a pókhelyzetről.

– Öö... pókhelyzet?

– Ó! Úgy látszik, kialudt az őrláng. – Petula bekukkantott a nyílásba. – Ez megmagyarázza a fogvacogató hőmérsékletet.

Warren a zsebébe nyúlt. – Még jó, hogy mindig van nálam egy doboz gyufa – mondta.

Amikor elhúzta a fedelét, a dobozban egy szál gyufát sem talált, csak egy magányos molylepke rebent ki belőle.

– A péntek 13-a balszerencsés nap – mondta komolyan Petula. – Tessék, kifejlesztettem egy kis semmiséget, talán segít.

Benyúlt a nyíláson, és az ujjából aprócska láng lobbant. Warren visszatartotta a lélegzetét, és félig-meddig arra számított, hogy a kazán majd felrobban. Helyette a csövek hangosan szörcsögtek, és a gépezet hörögve életre kelt.

– Hát, ma ez az első dolog, ami jól sült el – mondta Warren. – Jó, ha az embernek egy boszorkány a barátja.

– Még az én erőm sem elégséges ahhoz, hogy megelőzze a balszerencsét – közölte Petula. – Bár csak lenne mód arra, hogy megtörjük a péntek 13-i átkot.

– Épp ez az! Eszembe jutott valami.

– Micsoda?

– A naplóban, amit az egyik elődöm, 2. Warren vezetett, van egy passzus, amiben leírja mindazokat a rossz dolgokat, amelyek péntek 13-án estek meg vele. Ha nem csal az emlékezetem, azt írta, egyetlen módja van csupán, hogy megtörjük az átkot.

– Mi az? – kérdezte Petula.

– Nem emlékszem – felelte Warren. – Menjünk és nézzük meg! Talán csak így akadályozhatjuk meg, hogy ez a nap teljes kudarcba fulladjon.

Petula nyitott egy átjárót, beléptek rajta, és Warren padlásszobájában bukkantak fel. Warren az ágyához sietett, és párnája alól előkapta az ősi naplót. Petula aggódalmasan várakozott, miközben a fiú a megfelelő oldalra lapozott. – Lássuk csak... igen, itt van. Azt írja, hogy rettenetes fejfájással ébredt, majd kihűlt a teája, délután borzalmas vihar kerekedett és kilyukadt a cipője...

– Ugorj a megoldásról szóló részre! – türelmetlenkedett Petula.

– Rendben, rendben. Itt is van. Azt írja: „Csak egyetlen módja van, hogy leküzdjük péntek 13-a galád átkát. Ha tudni szeretnéd, lapozz egyet”.

Warren a következő oldalra lapozott, és homlok-ráncolva olvasta fel a tartalmát. – „Szombat 14-e. Olyan megkönnyebbülés, hogy rájöttem, miként lehet megtörni az átkot! Most már sokkal jobban mennek a dolgok. Zökkenő nélkül megérkezett a vacsorám, és a legutóbbi találmányom még annál is jobban működött, mint amire számítottam, mihelyt friss szemmel megszemléltem. Ez is csak azt bizonyítja, hogy minden felfogás kérd...”

– Ez csak egy új bejegyzés a rákövetkező napról – szakította félbe Petula. – Nem értem.

– Az üzenetet talán valahol a sorok között rejtették el – hunyorított Warren, és összevissza forgatta a könyvet. De nem látott semmi szokatlant.

Hirtelen a hotel sok-sok órája csengeni és bongani kezdett, jelezve, hogy kilenc óra van.

– Elkések! – kiáltotta Warren. Annyira lekötötte a figyelmét a napló, hogy kis híján egészen megfeledkezett a reggeliosztásról. – A naplónak várnia kell. Van egy napirendem, amit muszáj tartanom!

– Péntek 13-a fittyet hány a napirendre – motyogta Petula, de azért követte Warrent az étkezőbe.

Evőeszközök csörömpöltek és a vendégek duruzsoltak, miközben a terem teljes hosszában elnyúló étkezőasztal körül falatoztak. Warren mosolygott. A dolgok sokkal simábban mentek, mint amire számított.

– Hát, itt vagy, fiam! – mondta Bütyök Séf, ahogy belépett a terembe. Medveszerű tenyerén egy tálat, azon pedig magasra púpozott palacsintákat egyensúlyozott. – Nem fogod elhinni, mi történt az előbb...

Bütyök Séf hirtelen megbotlott és előrezuhant, a palacsinták pedig lecsúsztak a tálról. Lottyadt PAT-PAT-PAT hang kíséretében a padlóra záporoz-

tak, és mindent beterítették olvadt vajjal és ragacsos sziruppal. Warren megrökönyödött Bütyök Séf ügyetlenségén. A férfi általában nagyobb akrobatikus rátermettségről tett tanúbizonyságot, mint bárki más... egyszerre tudott krumplit kockáztatni és omlettet a magasba dobálni, meg sem kottyant neki. – A mai nap el van átkozva! – siránkozott Séf, miközben húsos öklével a padlóra csapott. – Először odakozmáltam a szüflét, most pedig a palacsintáknak is annyi! – Firka, Warren fejlábú háziállata és a konyha állandó segítője a Séf mellé csúszott, és figyelmeztetően füttyentett egyet. Az egyik csápját meglehetősen vádlón a főnöke felé lengette.

– Nem volt szándékos, Firka – mondta Warren, és lehajolt, hogy feltakarítsa a rumlit. – Jól vagy, Séf?

– Nem, nem vagyok jól! Péntek 13-a van!

– Ne aggódj! Már dolgozom az átok feloldásán. Itt van elrejtve a napl...

Ám Warrent félbeszakították, ugyanis a nagybátyja, Róbert bácsi robbant be a terembe, akinek a hajából szikrák pattogtak és füstöt húzott maga után. – SEGÍTSÉG! A hajam! – jajveszékelt Róbert. – MEGGYULLADT!

Warren felkiáltott, megragadta a legközelebbi narancsleves kancsót és a bácsikája arcába öntötte. Róbert megcsúszott, és hogy ne essen bántódása, belecsimpaszkodott az asztalterítőbe. Miközben a padlóra zuhant, magával rántotta a teljes reggelizőkészletet. A vendégek riadtan kiáltoztak, ahogy az ételük leszánkázott az étkezőasztal peremén. Fül-siketítő volt, ahogy a tányérok ripityára törtek.

Warren elborzadva pillogott a szeme elé táru-
pusztításon.

– TÖNKREMENT! – bömbölte Séf, és kiviharzott a teremből. – MINDEN TÖNKREMENT!

Firka szomorkás füttyöt hallatott, és számos csápjával elkezdte összelapátolni a törött cserepeket és a bepiszkolódott ételt.

– Mmm, narancslé! – mondta Róbert, és megnyalta a szája szélét.

– Mi az ördögért kapott lángra a hajad? – kérdezte Warren.

– Ó, hogy az? Nos, egy-két dolgot feljegyeztem az előcsarnok falára, és kicsit túl közel mentem a kandallóhoz... Tudtad, hogy a festék meglehetősen gyúlékony?

– Minek festettél a falra? – jaidult fel Warren.

– Hát, nem találtam a jegyzetfüzetem!

– Annyira szeretném, ha már vége lenne ennek a napnak – sóhajtott Warren a fejét csóválva.

És ez volt az a pillanat, amikor rájött, mi a titka annak, hogy véget vessenek péntek 13-a átkának.

– Ez az! – kiáltott fel. – Mindannyiunknak „lapoznunk kell egyet”! Mindenki ragadjon meg egy órát és állítsa az időt éjfélre. Mint ennek a hotelnek az igazgatója mindezt egy extrahosszú szombat 14-e kezdetének nyilvánítom! – A vendégek éljeneztek, és elsiettek, hogy szert tegyenek egy órára a szállodában elszórt sok-sok szerkezet közül.

– Mégis hogyan működhetne? – kérdezte Petula kétkedően. – Odakint még mindig nappali fény honol, és te azt akarod mondani, hogy éjfél van? Teljesen fel fogja borítani az időbeosztásodat.

– Ha van valami, amit megtanultam az ősapáimtól, akkor az az, hogy a rutin megtörése néhanapján jól is elsülhet – felelte Warren. – Máskülönben csak felfogás kérdése az egész. Amíg mindannyian egyetértünk abban, hogy most 14-e van, addig nem foghat rajtunk az átok!

Hangos CSATTANÁS hallatszott a szomszédos teremből, melyet az egyik óra zengő bongása követett.

Warren feltúrta a zakóujját, egy tálat borított a fejére, és elindult a hang irányába.

– Mindazonáltal egy kis fejtámasz nem árt... Csak a biztonság kedvéért!